

T'estime, t'estimo, t'estim

I ara ma germana estava disposada a jugar-se la vida d'aquella manera

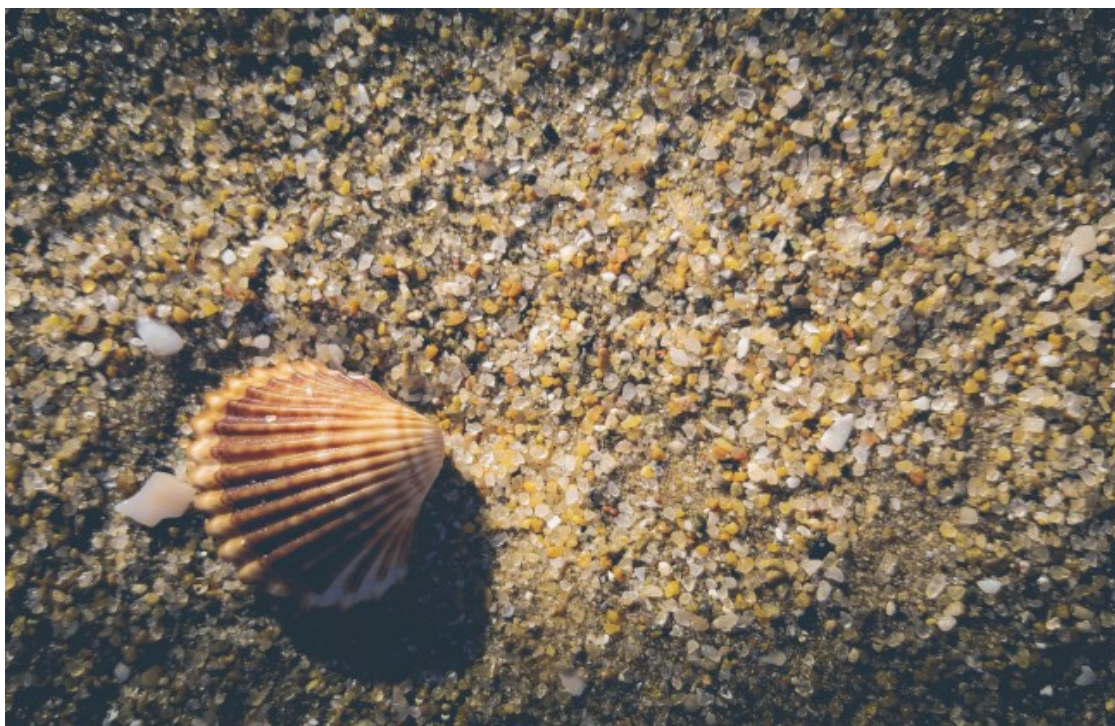

Foto: Noirathi's Eye

Ella tenia disset anys; jo, vint-i-cinc, i l'amor de la seua vida era Albert Pla. Me va suplicar que l'acompanyés a Mallorca a vore'l en concert:

-Que serà l'últim i després es retira (l'eterna excusa dels artistes) i ja no el podré veure mai, Maria, mai.

I, en un rampell de bona germana, vaig decidir de complaure-la. Vaig convèncer ma mare que la xiqueta estaria en bones mans, mama, per favor, pareix mentida. Així que vaig comprar els bitllets d'avió i les entrades del concert (que, en un intent de mesurar el grau de fanatisme dels assistents, l'havien organitzat al bell mig del no-res) i mos vam plantar un quinze d'octubre a Mallorca.

La cosa va anar així: a la primeríssima cançó es va suspendre el concert perquè va caure lo-gran-aiguat. Va haver-hi una estampida monumental mentre queien litres i litres de no-pot-ser-possible. No hi havia busos ni taxis, ni mòbils amb 4G, ni Google Maps, només pressa i desconcert i ni punyetera idea d'on érem més o menys de l'illa o, el més important, de com tornar a l'alberg on havíem de reposar tres o quatre hores abans d'agafar l'avió.

Recordo haver viscut la fi del món sota una porta que s'havia arrencat sola d'una caseta on algun pagès devia guardar-hi trastos. Vam improvisar un refugi ridícul en què aquella porteta de fusta podrida que aguantàvem amb els braços damunt del cap mos feia de teulada i encara hi vam

convidar uns quants estranys tan apurats com natros. La veritat, jo ja havia decidit passar el temporal baix de la porta, ignorant que mos estàvem banyant igual i que baixaven rius de fang a banda i banda. Però ma germaneta va prendre la iniciativa:

-Jo penso fer autostop, tu fot lo que vulgues.

Dilema. Perquè a mi m'havien dit de menuda no fàcigues mai autostop i jo, esclar, havia ben cregut i ara ma germana estava disposada a jugar-se la vida d'aquella manera, havent-me perdut tota l'autoritat. Tenia pocs segons per decidir si l'abandonava a la seua sort o si admetia que era més intel·ligent assumir el risc, no dispersar-nos i pujar al cotxe de qualsevol desconegut que mos portés a prop de la civilització. Núria ja estava pujant al cotxe -recordo que jo encara estava valorant que si eren gent de l'illa que en ple octubre havien anat a un concert d'Albert Pla, no podien ser mala gent- i amb la porta oberta em va cridar:

-Estàs tonta o què.

I aquell crit em va fer reaccionar: sí, ho estava. Eren una parelleta heterosexual entranyable que parlaven un mallorquí preciós i que no sé com punyetes sabien on estava l'alberg on havíem d'anar a parar Marta i Menga, però mos van deixar allà mateix. (Si llegiu això, parelleta entranyable, mil gràcies.)

Un cop dutxades vam consensuar: què, dormim una horeta i anem cap a l'aeroport, no? (Ens vam despertar a mig matí amb ressaca i vaig haver de comprar dos bitllets d'avió nous.)

Tot això ho explico perquè han passat vuit anys i la casualitat ha volgut que ma germana i jo ens trobem les dos a Mallorca i actui de nou Albert Pla. En aquell viatge ella no podria haver imaginat que en vuit anys seria metge i estaria treballant en aquella mateixa illa i jo no podia haver sabut que un mes després d'aquell octubre trobaria la meua primera faena seriosa d'oficina i em convertiria en el que ella em diu que s'ha convertit ara:

-Em sento tan adulta, Maria.

Ni em podia imaginar que, un any després, un diagnòstic em canviaria el sentit de totes les paraules i que llavors, ja no m'agradaria anar de festivals, improvisar aventures, conèixer gent nova, que només voldria ser més adulta, més adulta i deixar aquella època enterrada al costat de la part més alegre dels meus sentiments.

Algú em va parlar l'altre dia d'una frase que assegurava que la música és l'únic art capaç d'expressar l'essència de les aspiracions humanes. Jo li vaig contestar que n'havia llegit una altra de més prosaica però igualment bastant exacta: tu me fas coses que jo no sé explicar. I després em vaig dir què coi, sí que ho saps explicar. Faltaria més.

I l'explicació és esta: que potser ens cal escoltar una altra música per arribar a les mateixes certeses, que mos han passat mil cent cinquanta coses en estos vuit anys, però Albert Pla continua sent l'amor platònic de ma germana; i el meu, continua sent el meu. Que he fet aproximadament set-cents quilòmetres en una setmana amb el cotxe voltant per l'illa i sonaven cançons que no eren les meues, eren les de Núria, i m'han acompanyat Mishima cantant tan cert com que tu i jo som altres, com que no hi ha res més, tan clar com que la nit ens espera, com que no ho fa per tothom, tan breu com qui no espera resposta, com qui sap el que diu, ara i aquí, bé, ja saps com acaba. I Manel m'han assegurat que de vegades ens en sortim i que ve l'amor, que ve l'amor, com un exèrcit de timbals i sobretot, mentre Gossa Sorda cantava t'estime, t'estimo, t'estim va ser capaç de naixe'm una emoció del Barroc i vaig trobar sentit a la frase que parlava de la música.

Potser va ser en aquell moment precís que l'essència de les meues aspiracions humanes se'n va anar a gratar amb les mans la terra fins desenterrar-me'n la part alegre dels sentiments i dur-la

un altre cop al concert d'Albert Pla amb ma germana per redimir-nos d'aquell altre viatge i aprofitar per cridar ben fort llibertat presos polítics i llibertat d'expressió, que per alguna cosa s'havien ajuntat de nou Antònia Font i cantat *Alegria*.

Deu ser que avui tinc el cap ple d'estrelletes de mar i de closques de petxines desmaiades, de llits de posidònia i estalagmites de sorra banyada, que em sortiria tan fàcil cantar-te les paraules exactes que ens salvarien l'essència de tota aspiració humana, en valencià, en català o en balear.